

Een jaar geleden.

Wanneer ik op de kalender kijk, bedenk ik me dat ik vandaag een jaar geleden de beslissing nam om zelf mijn boek uit te geven.

Ik had het manuscript van 'MOE is MOE maar voldaan' al een tijd af. Een boek met korte verhalen in columnachtige stijl, die allemaal gaan over de taboes binnen het moederschap maar ook over de stress die moeders zichzelf en elkaar aandoen.

Vervolgens had ik het naar zesentwintig uitgevers gestuurd die allemaal enthousiast reageerden: 'Leest lekker weg, humor, rake stukken' maar het boek ook even hard afwezen met: 'Je bent geen Bekende Nederlander en dus commercieel niet aantrekkelijk.'

Man popelde om het boek zelf uit te geven. Ik twijfelde, we zouden ontzettend veel geld moeten investeren, spaargeld wat voor het gezin bedoeld was. Dat kon ik onze kinderen toch niet aandoen? Dan zou ik toch een Slechte Moeder zijn? Bovendien, wat zou men wel niet van mij denken? 'In tijden van crisis zelf een uitgeverij opzetten en een boek uitgeven, die is dom zeg!'

Toch bleef het knagen... Had ik niet gewenst dat ik dit boek zelf had kunnen lezen voordat ik moeder werd? Ik schreef het toch omdat ik weet hoe ellendig het is om te denken dat je de enige moeder bent die bepaalde gevoelens heeft of die altijd kijkt naar hoe Andere Moeders zijn en doen en zichzelf daarmee vergelijkt? Ik wilde mijn ervaringen toch delen met alle moeders (betaald werkend en thuisblijvend)?

Schoorvoetend nam ik de beslissing en ging met Man naar de Kamer van Koophandel. Er kwamen een uitgeverij, een website en dozen vol boeken.

Vandaag, een jaar later sta ik weer voor een beslissing. Man staat al in de startblokken. Ik dub nog. Durf ik het aan om te investeren in een tweede druk?